

Peter en Elles verloren hun zoon net voor de bevalling: 'De stoel blijft altijd leeg'

 Nikki Verbeek 25 december 2024, 09:58 • 6 minuten leestijd

Peter en Elles verloren hun Benja net voor de bevalling

© Stille Levens

Tijdens de zwangerschap fantaseren Peter en Elles over hoe hun zoontje straks rondwaggelt in zijn luier. Het zou nooit uitkomen, want op 8 mei 2023 komt Benja stil ter wereld. Nu vechten ze ervoor dat zijn naam genoemd blijft worden.

"De dood en rouw is in onze cultuur een taboe. Zeg maar dat je niet weet wat je moet zeggen, dat is zoveel mooier dan het er helemaal niet over hebben. Het zorgt voor stilte en die stilte doet ons eenzaam in ons verdriet voelen. Als niemand het over hem heeft, dan doet het nog meer pijn, omdat het lijkt alsof hij nooit bestaan heeft. Onze angst is dat hij vergeten wordt."

Ongeschikt als vader

Elles en Peter ontmoeten elkaar in 2003 bij hun studie in Rotterdam. Eerst worden ze vrienden, jaren later slaat de vonk over. "Sindsdien is het dikke mik. Binnen een halfjaar woonden we samen", vertelt Elles.

Hun verlangen naar kinderen houdt zich jaren op de achtergrond. Elles is er lang niet aan toe, Peter vindt zichzelf "absoluut ongeschikt" als vader. In 2022 begint het bij haar dan toch te kriebelen. Samen praten ze er goed over. "We hebben het zo goed samen, we kunnen het kindje ook iets moois geven", beseft Peter uiteindelijk.

Binnen vier maanden is Elles zwanger. Ze dromen en fantaseren erop los tijdens de zwangerschap. Peter: "Op een gegeven moment wisten we dat het een jongetje was. We zagen hem al over het strand waggelen met een luiertje, naar een wedstrijd van Feyenoord of naar de speeltuin gaan."

Geen hartje

Elles is met 41 weken overtijd, dus wordt ze ingeleid. De dag voor de bevalling wordt via een monitor nog gecheckt of alles goed is. "Die avond kwamen de weeën op gang, 's ochtends had ik ze al om de paar minuten. We hebben een laatste foto van mijn zwangere buik gemaakt en zijn naar het ziekenhuis gegaan." Haar ogen vullen zich met tranen. "Sorry, die foto doet veel met me."

In het ziekenhuis doen ze een band om haar buik om de hartslag te monitoren. "Ze konden het hartje niet meteen vinden, maar we maakten ons nog geen zorgen. Het was soms even zoeken. De verloskundige kon het hartje met het echoapparaat daarna wederom niet vinden. Op het moment dat de gynaecoloog erbij moest komen, wist ik dat er iets echt niet goed was en keek ik Peter vol ongeloof aan. De gynaecoloog kon het hartje ook niet vinden en vertelde ons dat ons zoontje overleden was."

Peter ziet een blik bij Elles die hij niet herkent. "Ongeloof, verdriet, woede. Ik wilde het fixen vanuit mijn beschermende rol als echtgenoot, maar dat kon niet."

Lichaam in overlevingsmodus

Ineens moeten Peter en Elles nadenken over vragen waarvan ze nooit hadden gedacht dat ze er antwoorden op moesten hebben. Wil Elles meteen bevallen, wie wordt de begrafenisondernemer, willen ze hem mee naar huis nemen? "Ik kan nu niet thuis gaan zitten, dacht ik. Het bijzondere is dat mijn lichaam meteen in een overlevingsmodus ging. Ik heb de hele bevalling geen pijn gevoeld."

Ook de vraag of ze Benja mee naar huis willen nemen, beantwoordt zichzelf. "Het leek eerst een naar idee, maar zodra we hem vasthadden, was het duidelijk. We gaan hem niet achterlaten."

Daar hebben ze geen moment spijt van gehad. "Elk moment dat we met hem konden hebben, hebben we gehad. We hebben kraamvisite gehad, we hebben hem kunnen koesteren, vast kunnen houden, kusjes kunnen geven, goed naar hem kunnen kijken. Ik kan nog steeds zijn handje in mijn hand voelen."

Peter en Elles met het handje van Benja

© Privé

Domme pech

Een week lang hebben ze Benja bij zich. Hierna wordt hij begraven op de natuurbegraafplaats, zodat ze een boom kunnen planten die uit zijn naam groeit. Ze werpen lelietjes-van-dalen op het graf, de geboortebloem van de maand mei.

En dan is het ineens doodstil in huis, en begint het rouwen pas echt. "Elles voelde zich eerst nog schuldig, ik denk dat ik eerder kon eerder accepteren dat het vette, domme pech was", vertelt Peter.

De eerste weken gaat het koppel op zoek naar een 'handboek van rouw', maar ze komen erachter dat zo iets niet bestaat. "De fases lopen kriskras door elkaar heen. Je moet het op je eigen manier doen. Stapje voor stapje."

Peter en Elles hebben veel behoefte aan ervaringen van lotgenoten. Zeker voor Peter waren die als vader soms lastig te vinden. Peter schrijft om die reden zijn ervaringen en gevoelens op voor Stichting Stille Levens, om deze te delen met lotgenoten.

Onderdeel van het gezin

Familie en vrienden begrijpen niet altijd waar ze doorheen gaan. Mensen weten niet wat ze moeten zeggen, zijn bang om iets verkeerd te zeggen en zeggen dan maar niets, terwijl Peter en Elles er juist graag over praten. "Hij is onderdeel van ons gezin, ons leven. Wij denken dagelijks meerdere keren aan hem, staan stil bij hem, noemen hem bij zijn naam, zijn bezig met hem", zegt Elles. "Hij hoort gewoon bij ons."

Opnieuw zwanger

Peter en Elles koesteren na het verlies van Benja nog steeds de wens om voor een kindje te zorgen. "Hoe onzeker Peter was om vader te worden, hoe duidelijk het was toen hij Benja in zijn armen had."

Ergens weten ze nog niet of het wel het juiste moment is, zo midden in de rouw, maar ze beseffen ook dat het perfecte moment niet komt. "Hoe langer je wacht, hoe groter de drempel wordt", krijgen ze te horen. Elles weet ook dat ze de jongste niet meer is.

Vijf maanden na Benja's dood is Elles opnieuw zwanger, ditmaal van een dochter. Haar komst geeft het stel hoop. "Je hebt weer een reden om te leven", vat Peter het gevoel samen. Aan de andere kant is het ook doodeng. Elles: "Je hele onbevangenheid is weg. Je bent bang dat het opnieuw misgaat."

Geboorte verschrikkelijk spannend

Dromen van de toekomst durven ze tijdens de zwangerschap niet meer, maar ze werken wel hard samen met een therapeut om zich voor te bereiden op het ouderschap.

"Ze mag niet verantwoordelijk zijn voor ons geluk. Dat is een veel te zware taak voor een kind", legt Elles uit. "En we willen haar ook niet zo behandelen dat er niks mag gebeuren, ze gaat een keer vallen", vult Peter aan.

Elles: "De dag van de geboorte was verschrikkelijk spannend, maar het verliep zoals het zou moeten. Het meest bijzondere moment was toen ze op mijn borst werd gelegd en meteen begon te huilen. Ik heb onbedaarlijk zitten janken." Peter: "Ik voel de spanning nu weer."

Pijn én geluk

Evi Lily – naar de lelietjes-van-dalen uit de geboortemaand van Benja – is nu zes maanden oud. "Je kunt heel blij en gelukkig kijken naar je dochter, en vervolgens ontzettend de pijn voelen van het missen van je zoon. Het is er allebei."

Met de feestdagen voor de deur, krijgt de rouw een nog iets scherper randje. "Die stoel blijft altijd leeg", zegt Peter. Ze missen hem dan net een beetje extra.

Maar naast het gemis, durven Peter en Elles ook weer te gaan voor geluk. "We hoeven ons niet schuldig te voelen dat we ons leven weer oppakken, we moeten onszelf toestaan om gelukkig te zijn."